

Συμβούλιο της Επικρατείας 4953/1987, (1)

Πηγή: Δ.Ε.Ν. 44/88 σελ. 1138

Περίληψη: Διάκριση αρμοδιότητος Υγειον. Επιτροπών αφ' ενός και διοικητικών οργάνων του ΙΚΑ ή και διοικητικών δικαστηρίων αφ' ετέρου για το χαρακτηρισμό συμβάντος τινός ως εργατικού ατυχήματος. Δεσμευτικές οι γνωματεύσεις των Υγειον. Επιτροπών, εάν είναι ειδικώς αιτιολογημένες.

Απόφαση Δικαστηρίου

Εισηγητής: Δ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Δικηγόροι: Δ. Χαϊνης, Αντ. Πετρόγλου

Κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 8 § 4 και 34 του ΑΝ Ν. 1846/51 (179), εργατικόν ατύχημα υφίσταται όχι μόνον εις την περίπτωσιν, καθ' ην ο θάνατος ή η προς εργασίαν ανικανότης του ησφαλισμένου ή η επιφέρουσα τοιαύτην ανικανότητα επιδείνωσις προϋφισταμένης νόσου οφείλονται εις βίαιον εξωτερικόν συμβάν επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, αλλά και εις περιπτώσεις κατά τας οποίας αι ανωτέρω συνέπειαι οφείλονται εις υπέρμετρον προσπάθειαν την οποίαν κατέβαλεν, εις δεδομένον χρόνον, ο εργαζόμενος διά να ανταποκριθεί εις ασυνήθεις όρους εργασίας ή εις το γεγονός ότι υπεχρεώθη ούτος να εργασθεί επί ωρισμένον χρόνον υπό εξαιρετικώς δυσμενείς συνθήκας. Εξ άλλου, κατά τον Κανονισμόν Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος του ΙΚΑ (ΑΥΕ 57440/13.1.38, φ. 33 β' ως ετροπ.) και, ειδικώτερον, κατά τα άρθρα 6 § 1, 24 επ., 29 και 37 αυτού, αι μεν διοικητικάί υπηρεσίαι του ιδρύματος είναι αρμόδιαι προς διαπίστωσιν εις εκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, μετ' έρευναν και εκτίμησιν των συνθηκών εργασίας, εάν επήλθεν ή όχι εργατικόν ατύχημα, αι δε υγειονομικάί επιτροπαί, επιλαμβανόμεναι από ιατρικής απόψεως, αποφαίνονται ητιολογημένως και δεσμευτικώς διά τα ασφαλιστικά όργανα, ως και διά τα κατά το άρθρον 7 § 2, του Ν. 702/77 επιλαμβανόμενα διοικητικά δικαστήρια, περί της φύσεως, των αιτίων, της εκτάσεως και της διάρκειας της σωματικής ή πνευματικής παθήσεως του ησφαλισμένου και περί της σχέσεως αυτής προς το ατύχημα, ως και, επί θανόντων, περί των αιτίων του θανάτου. Ως εκ του δεσμευτικού δε χαρακτήρος των γνωματεύσεων των υγειονομικών επιτροπών, τα διοικητικά όργανα του ΙΚΑ, ως και τα διοικητικά δικαστήρια, οφείλουν να αξιώσουν το ειδικώς ητιολογημένον των εν λόγω γνωματεύσεων, παραπέμποντα εκ νέου, εις τας επιτροπάς την υπόθεσιν προς διευκρίνησιν και πληρεστέραν αιτιολόγησιν των προκυπτόντων ιατρικής φύσεως ζητημάτων, διότι το αναιτιολόγητον των ιατρικών τούτων γνωματεύσεων καθιστά αναιτιολογήτους και τας επί τούτων ερειδομένες αποφάσεις. Δεν δύνανται εν πάση περιπτώσει τα ασφαλιστικά όργανα και τα διοικητικά δικαστήρια να εκφέρουν ιδίαν κρίσιν επί των, ως άνω, ιατρικής φύσεως θεμάτων (πρβλ. ΣΤΕ 1588, 2619, 3261/1985).

1) Ταυτόσημη και η ΣΤΕ 5289/87.